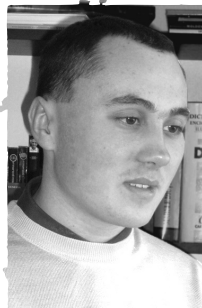

Săgeata

De două zile, orașul era în fierbere, deși la prima vedere, mergând pe bulevardele lui aflate în zona centrală, ar fi putut părea la fel de liniștit ca întotdeauna. De opt ani lungi, orașenii se retrăseră, ca niște melci, în propriile cochilii, preocupându-se de grijile cotidiene. Opt ani în care, chiar dacă apăruseră multe edificii noi, totul încremenise ca într-un tablou suprarealist, iar oamenii, asemenea unor mici figurine de ceară, împietriseră în poziții ciudate.

Adierea unei respirații glaciale adusese ură și dezbinare. Existaseră și înainte, dar niciodată în asemenea proporții. Acum, ura emana din catedrală, din clopotniță, din arcul de triumf, din pietrele pavajului, dar mai cu seamă din clădirea-turn în care se adăpostea

DAN NICU

instaurarea unei noi Ere de Aur, în care pâinea și carnea să se vândă la prețuri modice, iar vinul și apa-de-foc să curgă gârlă, orașenii deprinseseră gustul cnutului și al lăncilor gardienilor publici, astfel fiindu-le recompensată naivitatea. Impertinența și malițiozitatea stăpânirii se văzu la dimensiunile ei reale atunci când câteva zeci de bătrâne care cereau ieftinirea pâinii fură bătute cu sălbăticie și îmbrâncite de pe scările clădirii-turn de către gardieni. În loc să se apuce din start de îndeplinirea fabuloaselor promisiuni pe care le făcuse înainte să sărute, cu lacrimi în ochi, drapelul cetății, Despotul începu să țină multe discursuri. La început, vorbea despre moștenirea grea pe care i-o lăsase Consiliul celor O Sută, care conduseseră anterior orașul. *Noi trebuie să ne ridicăm din genunchi*, spusese acesta, vorbind la o reuniune publică. Și pentru că puterea lui venea „de la oameni”, Despotul le organiza periodic supușilor săi mari petreceri de masă, în cadrul cărora aceștia erau încurajați să-și bea mințile, mulțumindu-i astfel tătucului pentru viața fericită înecată în alcool ieftin. După aceste petreceri, care durau zile în șir, orașul vegeta săptămâni întregi în neștire. Foarte puțini dintre locuitorii săi își dădură seama că Piața Patriarhiei, locul în care mii de oameni dobândiră, cu ani în urmă, Independența, în care se cântase și se plânsese, se transformă într-o cocină, într-un adăpost al bețivilor și al târfelor. Totul, sub privirile aprobatoare ale omului care hotăra acum destinele cetății.

După ce se simți îndeajuns de puternic, Despotul începu să-și realizeze planul pentru care acaparase puterea. Pe măsură ce punea mâna pe averile orașului, făcând din vistieria publică o sursă de îmbogățire personală, orașenii erau hrăniți cu lecții de „înțelepciune” menite să le devieze atenția de la adevăratele probleme. Astfel, aceștia au aflat că vorbesc o altă limbă decât cea pe care o vorbiseră dintotdeauna, că drapelul și stema lor, pentru care se murise cândva, sunt însemne străine și trebuie schimbate, că

...orașenii erau hrăniți cu lecții de „înțelepciune” menite să le devieze atenția de la adevăratele probleme.

Despotul. Aceasta avea ferestre din sticlă fumurie, pentru ca nimeni să nu poată vedea ce face Despotul și pereți monumentali din piatră albă, ca acesta să se știe în siguranță. Rezistența lor depășea forța celei mai mari bombarde din oraș.

Din momentul în care se înscăunase cu mare alai, promițând

independența orașului este mereu pusă în pericol de către dușmanii din exterior și pentru a o apăra, poporul este dator să creadă orbește în cuvintele stăpânirii. Cei mai buni oameni ai orașului luară calea exilului, care, fiind stimulat de către Despot, sau Căpitan, după cum îi mai spuneau unii din exces de adorație, îi ușură mult viața acestuia, pentru că îl lipsi de majoritatea potențialilor dușmani.

Cei opt ani de dominație îi albiseră părul, însă vocea și atitudinea îi rămaseră aceleași. Reușise. Instaurase, în sfârșit, dictatura. Dușmanii îi zăceau în morminte sau închisori. De la înălțimea turnului său, orașul se vedea ca în palmă. Zâmbi. Nimeni și nimic nu-l mai putea opri acum. Era el însuși, „unic Domn și Stăpânitor”. Pentru totdeauna.

Auzi pași în spatele său. Își întoarse capul, ca să-l vadă pe cel care îi fusese alături dintotdeauna în tot ce făcuse, servindu-i interesele din umbră sau în mod explicit. Era Sfetnicul. Acesta își miji ochii, schiță un zâmbet abia perceptibil și-și privi stăpânul drept în ochi. Era un gest pe care învățase să și-l permită.

— Plecăciuni, Înălțime! glăsui Sfetnicul.

— Ce e? Ce cauți aici fără să te fi chemat eu?

— Iertare, Înălțime, dar se pare că orașul se află în pragul unei revolte. Grupuri de persoane înarmate cu lănci, scuturi și arbalette furate din arsenalele militare au devastat în noaptea asta câteva posturi de gardă de la periferia nordică. Trebuie instaurată starea de urgență și declarată mobilizarea generală.

La auzul acestor cuvinte, Despotul se făcu roșu de mânie.

— Ah, trădătorule! Uneltești împreună cu dușmanii mei! Vrei să mă faci să intru în panică și să-ți dau puteri sporite, ca să-mi poți veni de hac mai ușor. De cine crezi că mă tem, când gărzile îmi sunt fidele? Două centurii de arcași, și s-a zis cu revolta lor! De ce vii abia acum, seara, să-mi spui despre asta?

— Pentru că nu obișnuiesc să vă deranjez fără a fi chemat, pară

Sfetnicul. Acum însă, dată fiind situația....

— Hai, termină cu balivernele, spune-mi ce se întâmplă! îi tăie avântul „Înălțimea Sa”, vădit iritat că fusese bătut cu propriile arme prin replica precedentă.

— Se pare că situația a luat o turnură neplăcută, Înălțime! răspunse Sfetnicul, păstrându-și același zâmbet pe buze. Am încercat să ordon măsuri de forță împotriva manifestațiilor, dar în loc să potolească spiritele, acestea a antrenat în acțiune noi și noi grupuri de oameni. Totul a avut loc foarte repede. Am ajuns la concluzia că tocmai înăbușirea revoltei într-un cartier duce la izbucnirea ei în altul... e ca un foc de pădure.

— Păi atunci stinge-l! Ia oricâți gardieni dorești, pune-te în fruntea detașamentelor și termină cu această... această... răzmeriță! urlă Despotul.

— Mai cu cale ar fi să încercăm să ne salvăm viețile, Înălțime! Am fost informat că două coloane de manifestați se îndreaptă către Piața Patriarhiei din direcții opuse, și că liderii lor vor face joncțiunea la Arcul de Triumf, și că următorul pas va fi luarea cu asalt a Palatului... și...

— Basta! răcni Despotul. Bine-cunoscuta-i voce răgușită se transformă într-un soi de lătrat de hienă. Gârzi! Gârzi! Luați-!!!!

După ce Sfetnicul îi dispăru din priviri, Despotul se aruncă din nou spre ferestre și privi în depărtare, acolo unde, în lumina roșiatică a apusului de noiembrie, grupuri mici de oameni începură să-și facă drum către clădirile guvernamentale. Mormăi o înjurătură în limba scită, limba lui preferată, după care se grăbi spre Casa de Transmisiuni, ca să anunțe majorarea salariilor muncitorilor din manufacturi de la cinci sute la șase sute de drahme.

...O lovitură bruscă îl trezi din somn. Căzu pe dușumea, dar se ridică în clipa următoare. Înțelese totul. Acum se va îmbrăca în grabă, își va pune obielele și peste ele cizmele și va încremeni în poziție de drepti, lângă ceilalți.

— Gardieni! Securitatea poporului și a statului este pusă în pericol de către un grup de bandiți începând cu noaptea trecută. Aceștia l-au amenințat cu moartea pe conducătorul nostru, cel care v-a adus lumină și pace și care muncește zi și noapte pentru propășirea voastră și a familiilor voastre. Misiunea centuriei noastre este să apere Palatul de grupurile de răufăcători. Este o mare onoare. Îl veți proteja pe mult iubitul nostru lider și părinte!

De două zile, trăia cu speranța că jocul pentru el se va termina mai repede, că va reuși să evite ceea ce i se rezervase acum, că vreo săgeată rătăcită îl va scuti de supliciu de a-și măcelări compatrioții ieșiți în stradă. În timpul raidurilor din ziua precedentă, își văzuse câțiva dintre camarazi secerăți de luptătorii insurgenți. Îi invidia acum.

Peste douăsprezece ore, se poziționa la vreo cincizeci de metri în fața Palatului. Câteva sute de arbalette își așteptau victimele, care se tot apropiiau, cântând și scandând lozinci. Lancea și scutul zăceau pe caldarâm. Își simți fruntea înrouată și spatele străfulgerat de fiori reci. În jurul lui se vorbea mult, preponderent în scită. Se rosteau discursuri ad-hoc de îmbărbătare. Tensiunea creștea.

— Legiune! Ascultă comanda la mine! strigă generalul, de la înălțimea carului său de luptă, tras de doi cai. Alinierea! Poziția de trageră luat!

Își ridică arbaleta. Ochiul său antrenat îi spuse că săgeata lui ar fi lovit pieptul unui puști de vreo șaisprezece ani, care îi venea în întâmpinare.

— Foc!

Își privi fascinat săgeata, care descrise o traiectorie semieliptică până să-și atingă ținta. Carul de luptă se clătină de câteva ori, și generalul se prăbuși la pământ, cu grumazul străpuns. În clipa imediat următoare, simți o durere imensă în spate și i se tăie răsufarea. Încercă să facă un pas, când auzi o voce puternică din mulțime chemându-l pe nume.

— Ieremia!

Apoi căzu.